

ningsforhjelpe til Embedsmændene, idet man jo der angiver Grunden at være den, at det i det Hele virker demoraliserende, at de ere saa lavt lønede, at de ved Siden af maa tage sig noget Andet for. Men kan det Samme ikke gøres gjældende overfor disse meget daarlig aflagte Personer? Det tror jeg ganske vist, og jeg er derfor med — og det tror jeg iøvrigt, at hele Udvalget er med til — til at deltage i Genstillingen om, at der ikke er Grund til, at der fremdeles skal være saa stor Forskjel mellem Postbudenes og Telegraphbudenes Lønning, hvorhos der jo ogsaa er stillet Forslag om, at de Alle skulle have sin Uniform. Jeg skal yderligere oplyse, at de ingenlunde Alle ere unge Menneffer, ja, at end ikke de Fleste af dem ere dette, idet ikke Saa af dem ere ansatte mellem Alrene 50 og 60, og disse Folk have en Løn af 400 Rd. og derunder eller saa omtrent. Jeg tror, at dette er en saa daarlig Stilling, at det dog vistnok kan fortjene nogen Overveelse, om det er passende længere at blive ved dermed.

Dinesen: Det er just ikke særlig Styrken eller Svagheden i den Bemærkning, som er gjort til Lovforslaget om Betalingen for Benyttelsen af Posten, at jeg har støttet mig til, men det, hvorpaa jeg har lagt Vægt, er, at dette er meddelt i Bemærkningerne til dette Lovforslag ifjor, og at man her vidste, at Møntforandringen traadte i Kraft den 1ste Januar 1875, altsaa inden det paagjældende Finantsaars Udløb, uden at man har gjort Noget derimod, idet man end ikke er fremkommen med en Udtalelse, som kunde overbevise Ministeren om, at man her havde det bestemte Ønske, som nu er blevet udtalt.

Th. Nielsen: Jeg maa dog virkelig fremdeles have, at jeg ikke har kunnet have anden Tanke end den, at det var den høitærede Ministers Mening, at han vilde fremkomme med et Lovforslag. Naar han ikke fremkom med et saadant, saa maatte jeg tro, at han havde fattet et andet Sind, man kan naturligvis ikke altid gaa og tænke paa disse to Linier i en Betænkning. Desuden var det jo, som sagt, af en saa svag Bestaffenhed, at det nok kunde ses, at den ærede Minister meget godt kunde trække sig tilbage fra at komme med et Lovforslag.

Nasmussen: Det kan ikke Andet end glæde mig — og jeg er det ærede Finantsudvalg megen Tak skyldig derfor — at det har stillet et Forslag, som sigter til en forbedret Udførelse af Landpostbudtjenesten. Jeg veed ikke saa nøie, hvorledes denne Bevilling skal anvendes, om det skal være til Forbedring af Landpostbudenes Lønning eller til Forøgelse af Personalet eller maaffe til begge Dele. Vi ere vist Alle enige om — jeg har da tidt hørt det udtale — at den Betaling, som Landpostbudene nu faae for deres Gjerning, er

meget simpel. Det er ogsaa tidligere her udtalt af mig, at disse Folk godt kunne trænge til en Forbedrig af det Vedelag, som de faae for den Gjerning, de have at udføre. Jeg har en Gang i Vinter tilstillet den ærede Indenrigsminister et Andragende fra Landpostbudene i Odsherred — det er det Distrikt, hvorfra jeg er. Dette Andragende gik ud paa at bede ham om at gjøre Noget for, at disse Folk kunde faae lidt Forbedring i deres Kaar. Det kom til mig, og da det ikke var forseglet, saae jeg, hvad det indeholdt. Da jeg i den Anledning henvendte mig til Ministeren, tog han meget venlig imod Andragendet, men han kunde — hvad der ogsaa er troligt nok — ikke bestemt love at gjøre Noget ved Sagen. Da jeg nu har set, at der i det nævnte Diemed er opført en Sum paa Finantslovsforslaget, og jeg antager og haaber, at dette Forslag vil blive vedtaget, saa nærer jeg det Haab, at den ærede Minister vil have sin Opmærksomhed henvendt paa disse Landpostbude og om muligt gjøre Noget, for at deres Gjerning kunde blive lidt bedre betalt end hidtil. — Der er et andet Spørgsmaal, som jeg kunde ønske at omtale ved denne Leilighed. Det angaar Postgangen, og navnlig den Postgang, som nu vil komme til at indtræde mellem den nye nordvestjællandske Jernbane og Nykjøbing paa Sjælland. Det vil maaffe synes mindre beskedent af mig, at jeg drager denne Sag frem her, da jeg har talt personlig med den høitærede Minister derom. Men jeg maa tilstaa, at jeg ikke blev personlig tilfredsstillet ved det Svar, jeg den Gang fik af den høitærede Indenrigsminister, og derfor vil jeg nu tillade mig at omtale Sagen her med et Par Ord, for om muligt derved at henlede ogsaa det ærede Finantsudvalgs Opmærksomhed paa dem, hvis det fra Udvalgets Side skulde tænkes, at der var Noget at gjøre derved. Det var jo ganske naturligt, og det var jo at vente, at der ved den nordvestjællandske Jernbanes Aabning maatte ske en Forandring i Postgangen i den nævnte Retning, navnlig til Nykjøbing. Det var jo Noget, enhver kunde tænke, at denne formodentlig ikke vilde blive ved at udgaa fra Holbæk, som det tidligere har været Tilfældet, nemlig den Gang den gik fra Roskilde over Solhæk til Nykjøbing. Saa vidt mig bekjendt var det bestemt, at Postgangen skulde være saaledes, at naar Jernbanen aabnedes, skulde Posten udgaa fra Jernbanestationen Syderup for at føres videre til Nykjøbing. Her vil jeg bemærke, at Jernbanen jo egentlig blev aabnet ved Nytaar, men kun med eet Tog daglig, saaledes at den gamle Postgang er vedbleven som hidtil. Nu havde man ventet, at naar Posten skulde føres fra Syderup til Nykjøbing, vilde det være rigtigst, at den blev ført ad den korteste og mest lige Veidertil, hvilket vilde have været fordelagtigt, for det Første for dem, der skulde have Post, da de